

Publicerad 2022-02-21 16:05 av Black raven

Mitt inre barn

Den här dikten.

Är förmodligen för mörk.

För mig själv.

Varför rädslan älskar passionerat.

Om det jag ingenting vet.

Men när tryggheten byter skepnad
och blir ett tusende jag.

Kryper ihop till osynlighet.

Ligger som i en dröm

där lila istappar smälter mot naken hud.

Tröstade vingar som för mig närmre
mitt inre barn.

Jag hör hennes röst.

Jag hör hennes skratt.

I min väntan.

På mig själv.

Jag nynnade med.

I en saga.

Jag själv har skrivit.

Någongång.

Ingenstans.

Jag tar min hand i hennes.

Och då, just då.

Känner jag.

Att vi.

Är varandras.

Hjärtslag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Black raven med Poeter.se id #97486 innehar upphovsrätten